

РЕШЕНИЕ

№ 7800

гр. София, 19.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.11.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **9171** по описа за **2022** година докладвано от съдия Анастасия Хитова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на началник група към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/- отдел „Пътна полиция“, подадена чрез юрк. Б., срещу решение от 17.08.2022 г., постановено по НАХД № 444/2019 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 18-ти състав. В касационната жалба са изложени доводи за нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде потвърдено наказателното постановление. Претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ответната страна.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не изпраща представител.

Ответникът – Г. В. Л., в писмена защита, изготвена от адв. Г., моли за оставяне в сила на решението на районния съд като правилно и законосъобразно. Претендира разноси за адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание ответникът, редовно уведомен, не се явява и не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София град, X. касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение СРС е отменил Наказателно постановление /НП/ № 18-4332-023111/23.11.2018 г., издадено от началник група към СДВР - отдел „Пътна полиция“, с което на Г. В. Л. за нарушение на чл. 98, ал. 1, т. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ е наложено наказание глоба в размер на 70 лева на основание чл. 180, ал. 1, т. 1, пр. 2 ЗДвП

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС е установил следното:

На 19.10.2018 г. около 15:35 ч. в [населено място] на [улица], с посока на движението от [улица] към „А. Г“, Г. В. Л., като водач на товарен автомобил „Рено Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на М. Г. Л., спира и престоява на място, където пречи на движението – активна лента пред номер 69. Проверяващите органи приемат, че е нарушена разпоредбата на чл. 98, ал. 1, т. 1 ЗДвП, поради което на водача е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 941712/19.10.2018 г., а въз основа на акта е издадено процесното НП.

По делото са разпитани актосъставителят и свидетелят по съставяне на АУАН, както и М. Г. Л. и В. С. Л. -родители на санкционирания водач. От показанията на последните се установява, че на въпросната дата са били в сграда на НОИ, намираща се на местонарушението. Докато са в НОИ, бащата на водача получава тахикардична криза и му се обажда, за да го транспортира до болница. Докато изчаква качването на баща си в автомобила, на водача е извършена проверка и е съставен АУАН. По делото е представено Експертно решение № 1490/09.12.2018 г. от което е видно, че В. С. Л. е със 70 % трайно намалена работоспособност, с поставена водеща диагноза застойна сърдечна недостатъчност и имплантиран пейсмейкър. За да отмени НП, районният съд е обусловил изводи, че нарушението е извършено при крайна необходимост по смисъла на чл. 13, ал. 1 НК и деецът не следва да бъде наказван.

Решението на СРС е правилно при следните коригиращи мотиви.

При постановяване на оспореното пред АССГ решение не е осъществено релевираното с жалбата касационно основание. Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Районният съд не е допуснал съществено процесуално нарушение при осъществената преценка на събраните по делото доказателствени материали.

Настоящата инстанция намира, че визираното нарушение на чл. 98, ал. 1, т. 1 ЗДвП, изразяващо се в паркиране на място, където се създава пречка за движението, е безспорно установено от фактическа и правна страна. Предвид липсата на вредни негови последици, извършването му без отегчаващи обстоятелства, при наличието на множество смекчаващи обстоятелства, то разкрива по-ниска степен на обществена опасност спрямо обичайната за нарушения от този вид. Това е първо и единствено нарушение на водача и е извършено, за да може Г. В. Л. да транспортира болния си баща. Настоящият състав намира, че предвид многобройните смекчаващи вината обстоятелства наложената глоба се явява прекомерна и ненужна репресия и няма да окаже положително превъзпитателно въздействие върху нарушителя. Деянието има изискуемите от чл. 93, т. 9 НК вр. чл. 11 ЗАНН признаци на маловажност и попада в

обхвата на чл. 28, б. „а“ ЗАНН (ред. ДВ, бр. 105/1991 г.). Поради това, като е отменил процесното НП, районният съд е постановил правилно и законосъобразно решение, което при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, искането на ответника по касационната жалба за присъждане на сторените разноси следва да бъде уважено. Съдът намира, че възражението на касатора за прекомерност на адвокатското възнаграждение е основателно. Делото не се отличава с висока правна сложност, поради което на основание чл. 63д, ал. 2 ЗАНН адвокатското възнаграждение следва да бъде намалено до размера на минимално определеното такова в съответствие с чл. 18, ал. 2 във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (редакция към момента на сключване на договора- л. 16), а именно 300 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 17.08.2022 г., постановено по НАХД № 444/2019 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 18-ти състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Г. В. Л. сумата от 300 /триста/ лева, представляваща направените по делото разноси за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.